

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

TUF VERTELT

Een toneelstuk rond racisme en gastarbeiders voor kinderen van

zes tot twaalf jaar

door

Joris Van Den Eynde

Toneelfonds J. Janssens

Antwerpen - 1993

Nr. 1670

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste VIER tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde auteursrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel 4

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aankoopbewijs. Dit bewijs moet samen met een aanvraagkaart waarop plaats en datum(s) van opvoering werden ingevuld, minstens veertien dagen voor de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gecopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende auteursrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.

C. 1988 Toneelfonds J. Janssens / J. Van Den Eynde

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotocopie, microfilm of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONAGES.

Alle rollen zijn te spelen door 4 acteurs.

Tuf

Tine

Ali

Minister

Boukandrouch

Public Relations

Bouzemmoer

Jef

Jeanneke

Louis

Van den Bergh

Ben

Abdes

Marktvrouw

Chauffeur

Klant

Politie

Hoteluitbaatster

1. De verwelkoming.

Dekor : groot televisietoestel.

Tine, de leerling-tovenares, komt op met een boekentas en haalt haar klasagenda boven. Ze eet ook van een appel.

TINE : Huiswerk voor morgen : vreemdelingen in België. Vreemdelingen in België ? Ik ga naar de toverschool en ik moet bijna elke dag dingen leren die met toverij niets te maken hebben. Begrijpen jullie dat ?

Die toverles van gisteren, die was tenminste plezant. Ik moest kinderen in dieren veranderen. Zonder te kijken. Hebben jullie al die varkens zien lopen in de stad ? Dat zijn allemaal omgetoverde kinderen. Ikke gedaan.

(Ze zoekt in haar boekentas.)

Waar is mijn...? De toverstok !!! Ik ben de enige tovenares in de klas tussen allemaal jongens. Plezant hé ? Ik ga alle meisjes omtoveren in varkens ! De jongens helpen mij. Ja ? We gaan toveren zonder te kijken. Heel moeilijk ! Kom jongens, we doen onze ogen dicht. De toverspreuk is : "We gaan die wichten voor ons doen zwichten. Wat zal het zijn, een meisje of een zwijn ?" Wat jongens ? (Jongens roepen waarschijnlijk "zwijn")

En nu knorren alle meisjes als varkens ! Goed zo ! Doe de ogen maar weer open en de toverspreuk is verbroken.

Die les van gisteren ken ik nog goed hé ? Maar die moeilijke lessen, die doe ik niet graag. En ge moet ze kennen of ge krijgt geen diploma voor fee of heks. Ge kunt kiezen, naargelang ge de mensen plezier wilt doen of wilt ambeteren. Ik denk dat ik iets tussen fee en heks kies. Hoe noemen ze dat ? Feeks ! Hmm... ik weet niet.

Genoeg gefantaseerd. We beginnen eraan. Toverkast, leer mij alles dat ik wil weten om nooit meer te vergeten !

(Ze tekent de toetsen van het televisietoestel. Muziek.

Tuf verschijnt.)

TUF : Dag Tine. Dag beste kinderen. Ik ben Benatiff. Vreemde naam he ? Dat is een Marokkaanse naam. Maar doe zoals mijn vrienden en noem me kortweg Tuf.

TUF : Waarom heb je mij op dit tv-scherm getoverd, Tine ?

TINE : Hola, ik heb dat al gezegd. Is het niet kinderen ?

TUF : Je hebt gezegd : Leer mij alles wat ik wil weten. Wel, nu wil ik nog weten wat je wil weten.

TINE : Euh... Alles over vreemdelingen die in België wonen.

TUF : Oei ! Dat is een triestig verhaal hoor Tine. Maar goed. Weet je uit welke landen de vreemdelingen in België meestal komen ?

TINE : Marokko en Turkije.

TUF : Juist. Wel in de jaren 60, 20 jaar geleden dus, toen jullie nog niet geboren waren en jullie mama en papa zelf nog jong waren, stonden in ons land al veel fabrieken, maar er ontbraken arbeiders om erin te werken. Daarom schreef onze minister een mooie brief naar o.a. Marokko en Turkije om de mensen daar te vragen om te komen werken in die lege fabrieken. Als die mensen van "ginder ver" bij ons zouden komen, dan konden ze veel geld verdienen en ze kregen daarbij nog een hoop voordelen. Werd je b.v. ziek, dan hoefde je niet te werken en toch kreeg je geld. Meer nog : de dokter, de pilletjes, de spuitjes, de druppeltjes, dat zou allemaal voor jou betaald worden. Wat zouden jullie ervan denken als we eens heel ver in de tijd teruggingen om te zien hoe de minister dat destijds deed ? Als jullie het leuk vinden zullen we met een teletijdmachine zo'n 20 jaar in het verleden terugkeren. Tine, wil jij de kinderen de toverspreuk aanleren, zodat we naar het verleden kunnen terugkeren ? (verdwijnt)

TINE : Dat is een toverspreuk die ik eerst moet opzoeken in mijn toverboek. Ik heb ze ! Tikketiketik Tikketiketak. Samen : Tikketiketik Tikketiketak. Tikketiketaktak Takketaketiktik. Samen : Tikketiketaktak Takketaketiktik...

(Muziekbegeleiding en lichtverandering. Ook horen we het geluid van de teletijdmachine. De Marokkaanse vlag en het portret van Koning Hassan verschijnen. Tine en een acteur die op dat moment vrij is, delen Belgische vlaggetjes uit aan de kinderen en vormen tevens een haag van kinderen op het speelveld.)

(Ali komt op. Zodra het Belgische volkslied weerklinkt en de minister opkomt, laat Tine de kinderen wuiven.)

ALI : Goedendag Excellentie. Welkom in Marokko.

MINISTER : Meneer Ali.

ALI : (Geeft de minister een bloem, die verwelkt van zodra deze eraan ruikt. Hij neemt de bloem terug aan en gooit hem weg. Bij het voorstellen van de minister aan het publiek wordt hij steeds op de achtergrond verdrongen.)

Vandaag hebben wij een bijzondere gast in ons midden : de minister van...??? Van een fantastisch land..., een paradijs op aarde, de minister van... ? Van een land dat klein is in omvang, maar groot in zijn daden, namelijk...???? Brussel.

(Herpakt zich na door het publiek verbeterd te zijn)

Ah ja, ik bedoel België natuurlijk. De minister zal u toespreken. Excellentie ?

MINISTER : (Neemt zakdoek i.p.v. papier uit zijn zak.)

Arbeiders....

(Steekt zakdoek weg en neemt papier, maar moet nu niezen)

Ar...Atchie...Atchie...Atchie...

(Neemt zijn zakdoek, snuit zijn neus en geeft de zakdoek dan aan Ali. Deze weet er geen raad mee en steekt hem ongemerkt terug in de zak van de minister, die ondertussen weer het blad papier in zijn handen heeft.)

Arbeiders, hebt u al eens gedacht aan de mogelijkheid om in België te komen werken ? Of hebt u misschien de grote beslissing al genomen ?

Wij Belgen zijn verheugd dat u uw kracht en uw verstand aan ons land schenkt, maar wij wensen ook dat dit nieuwe leven mag bijdragen tot uw geluk. Om dat te bereiken stellen wij u het volgende voor. Wij proberen u zo goed mogelijk voor te lichten over de levens- en werkomstandigheden die u te wachten staan in België. Dan zult u weten waaraan u toe bent voor uw vertrek.

(Heeft last van jeuk op zijn rug)

Mijneer Ali!!! Mijn rug !

(Ali snelt ter hulp met ruggekrabber)

MINISTER : In een land gaan wonen dat natuurlijk anders is dan het uwe, brengt aanpassingsproblemen met zich mee. Die problemen in het begin zal u veel gemakkelijker aankunnen als u een normaal leven leidt, dit wil zeggen, een gezinsleven.

(Moet opnieuw niezen, maar Ali houdt de ruggekrabber onder zijn neus)

Dank u !

In België wordt de arbeid goed betaald. Het is een comfortabel leven, vooral voor wie in gezinsverband leeft.

Ik dank u voor uw welwillende aandacht.

ALI : (Applaudiseert. Als hij merkt dat de minister ook in zijn handen klapt, doet hij hem teken om zich naar het publiek te wenden. Als het Belgisch volkslied opnieuw inzet, gaat de minister weg. Hij gaat echter de verkeerde kant op en Ali loopt hem achterna.)
Excellentie...Excellentie... Excellentie... (af)

TINE : (Nadat ze de kinderen weer naar hun plaats heeft gestuurd.)
Die les over vreemdelingen valt zo nog best mee. Tuf ! Kom, we roepen allemaal samen : Tuf !!!

TUF : Ja, ja, hier ben ik al.

TINE : Komaan jongen, verder vertellen !

TUF : Om verder te vertellen heb ik twee kinderen nodig. Kinderen die niet bang zijn voor toverij. Wil je voor mij twee zo'n kinderen halen, Tine ?
(Tine komt met twee kinderen)
Hoe heten jullie ? (kinderen antwoorden)
Wel, Tine zal jullie zo dadelijk omtoveren.

TINE : Joepie !!! In varkentjes !

TUF : Nee, Tine, nee.

TINE : In spinnekobben ?

TUF : Alsjeblieft Tine ! Maak de kinderen nu niet bang. Zij wordt Fatima (of: hij wordt Moustaffa). Zeg jij het zelf eens ? En zij wordt Rachida (of : hij wordt Mohammed). Zeg jij het ook eens? En mij moet je ook omtoveren. Ik word Boukandrouch, de oom van deze twee kinderen. Zorg jij daarvoor Tine ? En vergeet alstublieft niet ons op tijd uit het verleden te halen ! (af)

TINE : Dat komt allemaal dik in orde ! Ik verwachtte niet dat Tuf mij zoveel ging laten toveren. Kom, volg mij. Jullie mogen in mijn toverhuisje. Dat is een hele belevenis. Ga maar binnen. Wij gaan ondertussen toveren. (tot publiek) Normaal laat ik nooit iemand binnen in mijn toverhuisje. Alleen de jongens van mijn klas. Die zijn er allemaal al binnengewest. En ik ga dan altijd mee. Spannend.

Wij gaan nu samen deze Vlaamse kinderen omtoveren in Marokkaanse kinderen. We nemen enkele magische letters : een "O", een "R", een "M", een "N", een paar "A"'s, een paar "K"'s en we schudden ze goed door elkaar. Allemaal schudden !! Ik maak negen cirkels met mijn toverstok : een, twee, drie, vier, vijf, zes, zeven, acht, negen. En nu gooien we de letters samen de lucht in. Zo hoog mogelijk. Ja ! Aai... mislukt ! Ze vallen terug ! Pak ze ! Goed zo. He, jij daar, jij hebt de letters op de grond laten vallen. Raap ze op. Ik had toch duidelijk gezegd : "zo hoog mogelijk". We moeten ons best doen, anders lukt het nooit. Okee ! Daar gaan we voor de tweede en laatste maal. Ja ! Gelukt : we lezen : MAROKKAAN.

(De Belgische vlag wordt gehesen en we zien een bureau met daarop een bordje met de vermelding "Public Relations". Er hangen tekeningen van het atomium en "Manneke Pis", evenals het portret van koning Boudewijn.)

BOUKANDROUCH : (op met de twee kinderen die nu jelaba's dragen.Hij spreekt er Arabisch tegen)

Oooooh!!! Kijk kinderen, dit is nu België. Kijk, het atomium!
Ooh!!! Mannekenpis!!! En daar... Le Roi Baudouien !

PUBLIC-RELATIONS : (is ondertussen tot bij zijn bureau gekomen)

U bent zeker meneer Boukandrouch ?

BOUKANDROUCH : Boukandrouch Abdeslam Benomar Legmari.

PUBLIC-RELATIONS : Ja, ja. U komt uit Marokko !

BOUKANDROUCH : Ja, Marokko.

PUBLIC-RELATIONS : Dat is een mooi land, Marokko. Welkom. Welkom in België, meneer Boukandrouch.

Maar laat ik mezelf eerst even voorstellen. Ik sta in voor de public-relations.

PUBLIC-RELATIONS : Ik zorg ervoor dat u al de nodige inlichtingen krijgt.

En als u ooit problemen hebt, dan kunt u altijd naar mij komen.

Hier hebt u om te beginnen al de informatie over het huis dat u van ons krijgt...

BOUKANDROUCH : Maison ? Huis ? Oooh!!!

PUBLIC-RELATIONS : Ja, mooi he. En dit zijn de papieren voor de fabriek.

BOUKANDROUCH : Ohh!!! Mooi....Fabriek ! Travailler ! Werken !

PUBLIC-RELATIONS : Als u nu nog wilt tekenen.

BOUKANDROUCH : Hier ?

PUBLIC-RELATIONS : Nee, daar. Dank u wel. Veel succes, meneer Boukandrouch.

BOUKANDROUCH : (haalt papier boven)

Meneer, ik weet niet wat dat is ?

PUBLIC-RELATIONS : U weet niet wat dat is ? Dat is voor het kinderbijslagfonds. Als u dit invult krijgt u geld voor uw kinderen van de staat.

BOUKANDROUCH : De L'etat ?

PUBLIC-RELATIONS : Ja, van de staat. Zijn dat uw kinderen, meneer Boukandrouch ?

BOUKANDROUCH : Nee, dat zijn kinderen van mijn zuster, waar ik moet voor zorgen.

PUBLIC-RELATIONS : Dat zijn mooie kinderen. Hoe heten jullie ?

(Kinderen antwoorden)

Dat zijn mooie namen ! Kom eens hier kinderen, ik heb een verrassing voor jullie. Jullie mogen allebei op mijn bureau zitten. Hopseké en hopseké. Kijk eens wat een mooie lollies ik voor jullie heb.

(geeft elk een grote lollie)

BOUKANDROUCH : Ikzelf nog vijf kinderen.

PUBLIC-RELATIONS : Vijf kinderen, meneer Boukandrouch. Hier wij hebben lollies genoeg.

(Geeft hem nog vijf lollies)

BOUKANDROUCH : Ja, maar die zijn nog in de Maroque.

PUBLIC-RELATIONS : Ze zijn nog in Marokko ? Hou die lollies toch maar bij, meneer Boukandrouch. Maar ge moet uw kinderen naar België laten overkomen, dan kunnen ze hier naar school gaan. Trouwens, hoe meer kinderen ge hebt, hoe meer geld ge krijgt. Ik heb een vriend en die koopt alleen maar kinderen voor dat geld.

BOUKANDROUCH : Ik niet kinderen kopen voor geld !

PUBLIC-RELATIONS : Nee, natuurlijk niet. Maar ge hebt het toch nodig he ?

BOUKANDROUCH : Ja, misschien wel.

PUBLIC-RELATIONS : Ja, ja, zeker en vast. Kom kinderen, ga maar terug naar uw oom.

(Zet de kinderen terug op de grond)

Ge moet alleen maar de namen opgeven.

BOUKANDROUCH : Fatima, Rachida, Moustaffa, Mohammed...

PUBLIC-RELATIONS : Nee, nee. Ge moet de namen en de geboortedata gewoon thuis invullen en dan brengt u het papiertje terug naar mij. Okee ? Meneer Boukandrouch. Dag brave kinderen.

BOUKANDROUCH : Zeg eens goeiendag aan meneer. En bedank voor de lollies.

PUBLIC-RELATIONS : Maar meneer Boukandrouch, ze spreken al mooi Nederlands. En jullie moeten ook een handje geven ! Ja, zo gaat dat hier in België. Dat zullen jullie hier op school allemaal wel leren.

(Boukandrouch af met de kinderen)

Oh, Marokko dat is toch een mooi land. Met een warme zon, uitgestrekte goud-gele stranden, wiegende palmbomen, prachtige steden zoals Casablanca, Rabat, Marakesh... En dan die kinderen ! Ge hebt ze daarjuist gezien. Die zijn toch om van te snoepen.

(Neemt een kleine lollie)

Ze hebben allemaal zo'n schone zwarte krollekoppekes en zo'n schone donkerbruine oogskes... Wie is de volgende ? Eens kijken... Ah, Bouzemmoer. Meneer Bouzemmoer!